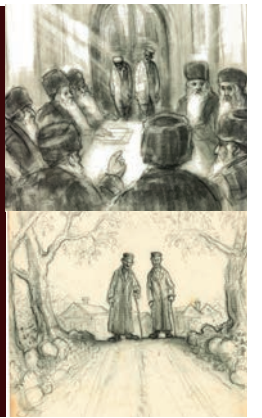




האדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גראס שליט"א ח"בר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

# ספר בעיר קרקא

התיקון להחטא של הכשלת אלפי יהודים בנבילות וטריפות ע"י הרה"ק בעל "מגלה עמוקות" הגאון הק' המקובל רבי נתן נטע שפירא זצוק"ל אב"ד קראקא



אור הזוהר 343 \* תשרי תשע"ד

הכשרות בישראל  
אנציקלופדיה למלחמת השחיטה חלק כד

בו יבוא המלחמות הגדולות של הצדיקים בכל הדורות נגד השוחטים הקלים שהכשילו את הכלל ישראל בנבילות וטריפות

מפעל הזוהר העולמי טל: 0527651911 חלק א מפעל הזוהר העולמי

## הקדמה לספור על העיר קראקא

אלא אפילו בקרב אלו שחנכו במולדת הישנה באירופה רואים הבדל נכר איך נראו אז לעמת מה שהם היום, ועל אף שפאן הלבנישו שטריימלים וקאפוטות, אף שבאירופה היו מגלחים, כל זה רק בחיצוניות, אך בפנימיות הם הרבה יותר גרועים.

וכל זה נובע מכך שאוכלים מאכלות אסורות כפי שכתוב בפרי חדש, וכפי שהרמ"א כותב שם (ביו"ד דעה סימן פ"א סעיף ז') שאשה המינקת שלא תאכל דברים שהם אסורים (והט"ז והש"ך אומרים שכל זה מדבר אפילו אצל אשה שצריכה לאכול זאת בגלל פקוח נפש, אסור לה להניק את הילד) ועל כך אומר הפרי חדש ז"ל, ולפי שבזמננו אין נזהרים בעניינים אלו על כן רוב הבנים יוצאים לתרבות רעה ורבים עזי פנים שבדור ואין יראת שמים נוגע בלבבם... ואף שהוכיחו אותם אינם מקבלים מוסר... ולפיכך צריך ליזהר בזה... (פרי חדש סימן כ"ו). ובדיוק אותו דבר כותב הגאון החיד"א ז"ע בספרו "מחזיק ברכה" על הרמ"א המזכיר לעיל.

כשרואים מלים כאלה של גאונים וצדיקים חובתינו להתבונן האם אצלנו אין מצב דומה, שומעים מדי יום ביומו ספורים על ילדים מבתים חרדים דברים שלכאורה היו מתאימים לקרות לילדים שגולדו אצל הורים המתגוררים בישראל, וזה מה שכתוב "רוב ילדים" ואלו אצלנו זה רק מעוט, תדעו שהמספר גדול יותר, כי לא כל המעשיות מגיעים לאנשים, וכשכל אחד ידע מכל הנעשה היה כבר מזמן חשוף בעיניו, אך לדאבון כלנו העינים כבר מזמן תועות ממאכלות אסורות ולא שומעים ולא יודעים, כפי שכתוב בספר "דגל מחנה אפרים" בפרשת עקב על הפסוק "וימלתם את ערלת לבבכם" בשם הרמב"ם בתשובותיו שהשיב לאלו שהיו להם ספקות בתחית המתים, הוא טען שספקות כאלו נולדות אצל בן אדם רק על ידי אכילת מאכלות אסורות, עד כדי כך שיש להם ספקות אפילו ב"ג עקרבים.

גם צריכים לערוך חשבון הנפש על מה שהבאר מים חיים כותב בפרשת חיי שרה וזה לשונו: בדורותנו אנו שאם בא מישהו וסכין בידו ואומר שהוא שוחט ובודק וממחה מאמינים לו וכלל אין מבררים עליו, ואומרים שמון הסתם כל מי שמצוי אצל השחיטה ממחה הוא, ואותו דבר בניו חלב ודגים וכדומה דברים שיש עליהם חשש אסור כשקונים דברים כאלו שיש לבדוק שלא יהיו בהם חלילה תולעים, אז הוא אומר לעצמו שמון הסתם הוא יהודי חרד ולא יתן לאכול משהו שאסור באכילה, אף כשמגיעים לענייני כספים כאן הוא מפסיק להאמין עד שהוא לא ישאל ויחקר היטב מי הוא אותו אדם האם הוא נאמן, האם נתן להאמין לו או לא, ולבסוף כשהוא נותן לו כבר את הכסף הוא מביא עדים וחותמים ונותנים, והוא עדין רועד כל הזמן האם הוא יחזיר לו את הכסף, עד כאן דברי הבאר מים חיים. (יש לעין בפנים הספר היכן שהוא מאריך יותר בעניין).

מאחר ימי התשובה דופקים בשער, אנו חפצים בזאת לעורר את הלבבות הרדומים, ומדפיסים כאן מחדש את הספור "בעיר קראקא", שכל הקורא אותו בודאי נדהם, ואין שום ספק שישפיע טוב על הקורא. מהספור הזה נתן לראות בברור מה הוא הענש החמור של מאכיל נבלות וטרפות, וגם רואים שבעקבות זה מתים יהודים בגיל צעיר מאד ובאפן פתאומי (כפי שאנו שומעים כאן לאחורונה ואיננו יודעים למה, אנשים מתים בגיל צעיר מאד ומשאירים משפחות של יתומים וזעקים, "בית החיים" מלא בילדים צעירים שנפטרו בדמי ימיהם, משמיעים לצבור במודעות לחזר בתשובה ולהגיד את כל ספר התהלים וכדומה, ואין יודעים היכן להתחיל לחזר בתשובה, מרבים בתפלות, זעקות, תעניות, מפזרים ממון רב לצדקה ואין עונה, ידוע המקרה הנורא שהיה בארצות הברית שמתו בתוך זמן קצר עשרים נשים תחת גיל ארבעים וכלן מפתה אחת, והשאירו משפחות של יתומים, כל אחת כעשרה ילדים, כ-300 יתומים וזעקים "אמא, למה עזבתני", ולא מבינים על מה עשה ה' ככה, בפרט שידוע שאין בכל העולם חלוקת צדקה ורבה כל כך כמו בבאר פארק וגוילימסבורג. האם זה לא עוזר? כמו כן בארצנו הקדושה שומעים על צעירים וילדים שנפטרים וגם שם מרבים בתפלות וזעקות ומחלקים צדקה לעניים, יש הרבה מפעלים של חסד, האם כל זה לא מספיק, מה הסבה שאין עונה לכל הפעולות?).

עוד יותר נתן לראות מכאן שאפילו רב שהוא כל כך גדול כמו הבעל "מגלה עמוקות" ז"ע, גם נתן היה לרמות אותו כל כך הרבה שנים, ותחת נשיאותו בעירו נתנו לכל בני העיר לאכול נבלות וטרפות רח"ל באין מפריע, לכן על כל יהודי בגמים אלה להתבונן טוב במה שנעשה מסביבו, ויעשה חשבון במה והיכן אוהזים, ובכדי לערוך את החשבון בקלות יתר, העתקנו קטע מהספר "ברית מטה משה" (הדפס בשנת תס"א), שממש נתן לראות שאפילו בזמנים ההם מאחר ושחטו במהירות מסוגת, זעק המחבר שזה ממש נבלות וטרפות, והוא כותב שהשוחטים מתעפים ומאבדים את ההרגשה ועוד מכשולות, מכל שכן בזמננו שהמכשולות הכפלו חייב כל יהודי להזהר ולדעת מה הוא אוכל.

כמו כן אנו מדפיסים תשובה משו"ת בית הלל מהגה"צ רבי הלל מקאלאמייע ז"ע, שם רואים שמחטא זה של אכילת נבלות וטרפות מתים ילדים קטנים רח"ל, ואינם קרואים יותר בניו של הקדוש ברוך הוא (אפילו כשהולכים למקוה וקובעים עתים לתורה כל יום). גם הדפסנו מהרבי של שאמלוי ז"ע דברים מעניינים בענין המכשולות בשחיטה, ובפרט מה שהוא מספר בשם רבה של צאנז ז"ע (שו"ת דברי חיים יורה דעה סימן ז'), שעל ידי אכילת נבלות וטרפות ירדו קהלות רבות מדרך הישר (לערוך שלשה וחצי מליון ירדו מהדרך), ושללא נרמה את עצמינו שאנו יותר טובים מהם, כי לא רק בדור הזה שחנף בארצות הברית,

רחמנא לשיזבן העוון החמור של אכילת גבלות וטרפות. ראש הישיבה בקש הסברים והוכחות והרבי למד עמו בדיקנות מרבה ובגהירות "הלכות שחיטה ונדיקת ספינים" ואכן נודע הדבר ונזכר ראש הישיבה לראות את המציאות הנוצרה שהצבור נכשל באכילת גבלות וטרפות.

**בשלב** זה אמר לו הרבי שהוא חפץ מאד להוציא לאור את הספר "בעיר קרקא" לזכות הרבים ולעורר העם לתשובה שיחדרו הדברים הנוצרים של אכילת מאכלות אסורות בקרב לבבות ישראל אך נתקל הוא באבני נגף מצד המתנגדים הקצבים והשוחרטים הנלחמים בתקף על עמדתם ואינם מוכנים לשמוע על שנויים כך שאם לפי הספר על כתובתו, יגיע הדבר עד כדי סכנה בנפשו, ראש הישיבה הסכים תכף לתת את כתבת הישיבה להפצת הספר הגם כי ידע שהענין פרוץ בפקוח נפש ואמר הננו מוכן ומזומן לסייע לענין הנשגב במסירות נפש, ובסיעתא דשמיא נדפס הספר ב-5000 עותקים!

**אחר** זמן מה, ביום בהיר אחד מקבל ראש הישיבה מכתב באנגלית, בו מודיעים לו בלשון חריפה עד מאד כי סופו קרב, והקצב הראשי בדרך לשייבה. הקצב הופיע והחל להרים קולו: "מדוע הפצת את הספר?" ראש הישיבה ענה בסבלנות ולאחר דיו ודברים באפן חריף ביותר, הקצב אינו נותן מנוח בטענותיו הרי הכתבת היא שלך!!! "לך ותתור בכל הבנין ונראה אם תמצא ספר אחד" ענה לו ראש הישיבה. הלך הקצב ולא דלג על שום חדר, ואף הגיע למרתף שרוף, הוא יצא משם ללא זכר של ספר, וזאת רק דגמא אחת מני אלף למאבקים האין סופיים הנצבים בכל צעד בפני העוסקים במסירות נפש למען זכוי הרבים.

**הדפסת הספרים**

**מכונות** משקללות פולטות דפים בכמיות אדירות שורות צפופות ובהירות מודפסות באלפי עותקים בבית הדפוס, ולכל הספרים הללו זקוקים להון רב, ומהיכן יקח הרבי את הכסף? המטרה נהירה וזכוי הרבים מקריע את הכף, מנסה הרבי לצמצם מהוצאות הבית בשביל לאגור דמים למען התכלית הנעלית, מעלות מוצרי החלב בזמן ההיא היתה גבוהה במיוחד, ממילא הדבר הראשון גמר הרבי בלבו במסירות נפש להוריד מוצרי החלב מארוחת הילדים במשך שנתים, ומכסף זה להדפיס הספרים, וכך הוה פרוטה לפרוטה מצטרפת לחשבון עד הגעת הרגע המיחל של הוצאת הספר לאור העולם והפצתו ב-5000 עותקים, הספר פעל גדולות ונצורות והעיר געשה ורעשה.

**לאחר** כמה שנים נתגלה עד כמה "רגלי חסידיו ישמרו" ונוכחו לדעת שגם המוצרי חלב הם בחזקת טרוף, מפני נקיבת הכרסים כידוע, (עין יורה דעה חלק א') והרבי שהיה חפצו עז להפיץ הספר של "המגלה עמקות", מנע מבניו אכילת טרפות, וברוך ה' גדלו כשתילי זתים לתפארת.

**הספר** הצליח ברוך ה' עד מאד, והופץ בכמה שפות, בלשון הקדש באנגלית ובספרדית, וכן נדפס בכמה עתונים (המחנה המרדני, דער בלאט, אלגעמיינער דזשורנאל, ועוד).

**עתה** בכל בקור בחנות היה צריך לעשות את אותו החשבון, כשנכנסים לחנות לקנות משהו, ורואים על המוצר חותמת של רב שהוא אינו מכירו כלל, ואפילו אם הוא כבר פעם שמע עליו הוא עדין אינו יודע איזה סוג אדם הוא, ואז באמת הוא היה צריך לחשב בלבו האם באותה שיטה ענרת הוא גם היה מאמין לו בענייני כספים, ואותו דבר בכל הקשור לקייטרינג ומסעדות.

**כן** צריך כל יהודי תמיד להעמיד לנגד עיניו את מה שהחפץ חיים כותב בספרו "מחנה ישראל" שחיל יהודי שאל אותו מה עליו להעדיף, הוא יכול להיות במחלקה שהמפקד הוא אדם טוב וירשה לשחוט ולאכל קשר אף הוא יאלץ לעבוד שם בשבת, או שיעדיף מחלקה אחרת ששם הוא לא יוכל לאכול קשר אף לא יאלץ לעבוד בשבת, והחפץ חיים הורה לו ללכת למחלקה שמחללים שבת, והטעם, שאמנם שבת הוא אסור סקילה אף כשהוא ישוב הביתה הוא יוכל לשמור הרבה שבתות, אף כשהוא יאכל גבלות וטרפות חס ושלום "הפגם ישאר בנשמתו לעולם", עד כאן דברי החפץ חיים.

**כשמתבוננים** בדברים אלו של החפץ חיים זי"ע, חייב כל אדם לערוך חשבון נפש עד כמה חייבים להזהר מלאכל גבלות וטרפות, כי זה נשאר עד עולם, ואף אחד לא היה מכניס את עצמו לספקות בענין זה בגשמיות וכל שכן ברוחניות. ועל כן החי יתן אל לבו כל זמן שעוד נתן בימי התשובה ושללא ירמו את עצמם בתרוצים שונים, ושכל אחד ידע שעל כל כזית של בשר בהמה שאוכלים משחקים בספק גבלה וטרפה, ואין כל חלוק איזה חותמת יש לבשר בהמה. ובעופות חייבים גם כן לדעת מי הוא השוחט, וכמה הוא שוחט לשעה מבלי שהוא נח, והאם לא מדבר בשחיטת מכונה, ובשום אופן לא לסמוך על השם שיש על החותמת, ובזכות התשובה כלנו נזכה לישועה ונתברך בברכת כתיבה וחתומה טובה בכלל כל ישראל אמן.

**גלגולו של הספר "בעיר קרקא"**

**הלילה** עטף את היקום, כל דירי הבית נמים את שנתם, אף הרבי ראשו ורבו מנחים היו בסגית "ועד הכשרות", תורם הוא לכך כ-14-12 שעות מיומו, זאת מלבד העבודה שהיה קם בארבע לפנות בוקר ללמוד, כל רגע יקר בעיניו ומנצל עד תום.

**כל** חיו שאף הרבי לזכות את עם ישראל ועסוק עד מאד בתקון הקלל בהפצת ספרים ובתקון עניינים שונים הנחוצים ועומדים על הפרק.

**באותו** לילה בשנת תשל"ד בחצות הופיעה לפתע הרבנית בפתח החדר והושיטה לו עלון ובו ספור באידיש בעודה מציינת שהספור נורא נוראות! (בהסקמת הבר"ץ העדה החרדית).

**בשונה** מהרגלו הסכים להקדיש מזמנו לקרא, בהבינו את חשיבות הענין, בעלון היה מספר ספורו של בעל מגלה עמקות (כידוע זכה לגלוי אליהו הנביא זכור לטוב) על חמר אכילת גבלות וטרפות.

**אחר** קריאת הספור לא עצם הרבי את עיניו כל אותו הלילה, הספור נגע ללבו ובהפציע השחר גמר אומר לפרסם ולהוציא לאור את הספור הנוצא ומאלף בינה.

**באותו** העת נפגש עם ידידו ראש הישיבה וספר לו דברים כהויתם על המקשול הגדול המצוי בקרב השוחרטים, ומכך נגרם באין שימת לב

**סאלת הרשה"**

כביון נפש האמיתי, הצולו ביותר העולם שיכל נבסק (ולא כסל). אמוכי במשך שבעה ימים הכיכרות את בלי האויבא, (כזוי לאחרי התבילה חן וחלק אמר צ אנשים את בלי האויבא, וכן האלה).  
כך תוצרי שרשרת מאן. של הרשה" לכו עם ישראל שאין שום כח ומקרא העולם שיכלו לראים בה כולם אושנים התיבתנו של הרשה" -  
הזוהר קבוצ